

TOISEN VALLANKUMOUKSELLISEN
KANSALAISSODAN KAUSI

MIKSI PUNAINEN VALTA ON KIINASSA MAHDOLLINEN?

(5. lokakuuta 1928)

Mao Tse-tungin kirjoittamasta Hunanin ja Kiangsin Raja-alueen toisen puoluekonferenssin päätöslauselmasta. Tämä päätöslauselma oli otsikoitu: »Raja-alueen puoluejärjestöjen poliittiset kysymykset ja tehtävät».

1. Valtiollinen tilanne maassa

Nykyinen uusien, kuomintangilaisten militaristien valta on entiseen tapaan comprador-porvariston valtaa kaupungeissa sekä tuhaoiden ja lesenien valtaa maaseudulla. Ulkopoliitikassa se merkitsee antautumista imperialisteille, sisäpolitiikassa vanhojen militaristien vaihtamista uusiin sekä työläisten ja talonpoikien taloudellisen riiston ja valtiollisen sorron jatkuvaa tehostumista. Compradorit, tuhaot ja lesenit kaappasivat puolitiessä käsiinsä Kuantungissa alkaneen porvarillis-demokraattisen vallankumouksen johdon ja käänsivät sen heti vastavallankumouksen raitelle. Kiinan työläiset ja talonpojat, tavallinen kansa kokonaisuudessaan, jopa porvaristokin¹ saa entiseen tapaan kokea vastavallankumouksellisen valtakomennon sortoa, saavuttamatta vähäisimmässäkään määrässä valtiollista ja taloudellista vapautta.

Pekingin ja Tientsinin valtaamiseen saakka vallitsi neljän uuden kuomintangilaisen militaristikoplan — kuangsilaiden, Tšiing Kai-šekin, Feng Ju-hsiangin ja Jen Hsi-šanin² välillä väliaikainen liitto Tšang Tso-linia vastaan³. Pekingin ja Tientsinin valtaamisen jälkeen heidän liittonsa hajosi heti, ja näiden neljän koplakunnan kesken alkoi ankara taistelu, onpa syytymässä sotakin Tšiing Kai-šekin ja kuangsilaiden koplakunnan välillä. Ristiriidat ja taistelu erilaisten militaristikoplakuntien välillä Kiinassa heijastelee imperialististen valtioiden välisiä ristiriitoja ja taistelua. Tästä johtuu, että niin kauan kuin Kiina on jakautuneena eri maiden imperialistien välisen taistelun vuoksi, ei yhteisymmärrys militarististen koplakuntien välillä ole mitenkään mahdollinen ja kaikenlaiset kompromissit niiden välillä tulevat olemaan vain väliaikaisia. Nyt saavutettu väliaikainen kompromissi uhkaa päättyä uuteen ja vieläkin suurempaan sotaan.

Porvarillis-demokraattinen vallankumous on Kiinalle aivan välttämätön, ja se voidaan toteuttaa vain proletariaatin johdolla. Kun proletariaatti ei osoittanut päättäväisyyttä johtoasemansa toteuttamisessa, kaappasivat compradorit, tuhaot ja lesenet vuosina 1926—1927 Kuantungin maakunnasta Jangtsejoen varsille levinneen vallankumouksen johdon, ja vallankumouksen tilalle tuli vastavallankumous. Porvarillis-demokraattinen vallankumous kärsi väliaikaisen tappion. Tämä tappio oli kova isku Kiinan proletariaatille ja talonpoikaistolle. Se oli isku myös kiinalaiselle porvaristolle (mutta ei compradorille, tuhaoilta eikä leseneille). Viime kuukausien kuluessa on etelä- ja pohjois-Kiinassa kuitenkin kommunistisen puolueen johdolla puhjennut järjestettyjä työläisten lakkoja kaupungeissa ja talonpoikien kapinoita kylissä. Militaristien armeijoiden sotilaiden keskuudessa on nälän vuoksi syntymässä vakavia levottomuuksia. Vang Tšing-vein ja Tšen Kung-Pon ryhmäkunnan kannustama porvaristo kehittää samanaikaisesti laajaa liikettä

uudistusten puolesta ⁴ rannikkoseuduilla ja Jangtse-joen var-
silla. Tämän liikkeen kehitys on uusi ilmiö.

Kominternin ja Kiinan Kommunistisen puolueen Keskusko-
mitean suuntaviivoja vastaavasti demokraattisen vallankumouk-
sen sisältönä Kiinassa on imperialismin ja sen välikappaleen
— militaristien — vallan kukistaminen, kansallisen vallanku-
mouksen suorittaminen ja agraarivallankumous, joka tekee lo-
pun tuhaoiden ja lesienien harjoittamasta talonpoikaiston feo-
daalisesta riistosta. Tällainen vallankumousliike alkoi käytän-
nössä laajentua päivä päivältä vuoden 1928 toukokuussa Tsi-
nanissa sattuneiden veristen tapahtumien jälkeen ⁵.

2. Punaisen vallan synnyn ja olemassa- olon syyt Kiinassa

Sellainen ilmiö, että maassa on yksi tai useampi punaisen
vallan alue, joka on kaikilta tahoilta valkoisen vallan hallit-
seman maa-alueen ympäröimä, on maailmanhistoriassa ennen-
näkemätön. Sellaisen epätavallisen ilmiön syntyyn tarvitaan
erikoisia syitä, ja se voi säilyä ja kehittyä vain vastaavien olo-
suhteiden vallitessa.

1. Se ei voi syntyä ainoassakaan imperialistisessa valtiossa
eikä ainoassakaan jonkun imperialistivallan suoranaisessa val-
lanalaisuudessa olevassa siirtomaassa ⁷. Se voi syntyä vain
toisen epätavallisen ilmiön — valkoisen vallan eri ryhmitty-
mien välisen sodan — seuralaisena. Puolisiirtomaan ase-
massa olevan Kiinan erikoisuuksia ovat tasavallan olemassa-
olon ensimmäisestä vuodesta * alkaen keskeytymättä käydyt
sodat imperialistien ja compradorien, tuhaoiden ja lesienien tu-
kemien erilaisten uusien ja vanhojen militaristikoplien välillä.
Sellaista ilmiötä emme havaitse maailman ainoassakaan impe-

* Vuosi 1912.

rialistisessa valtiossa, emme liioin yhdessäkään imperialismiin välittömässä vallassa olevassa siirtomaassa. Se on havaittavissa vain Kiinan tapaisessa, imperialismiin välillisen herruuden alaisessa maassa. Tämä ilmiö on syntynyt kahdesta syystä: ensiksikin maan pirstoutuneisuudesta toisistaan eristyneihin maatalousalueihin (meillä ei ole koko maata käsittävää yhteenäistä kapitalistista taloutta) ja toiseksi imperialistisesta hajotus- ja riistopolitiikasta, joka jakaa Kiinan vaikutuspiireihin. Pitkäaikainen riita ja sodat valkoisen vallan leirissä ovat luoneet olosuhteet, joissa yksi tai useampi kommunistisen puolueen johtama pienehkö punainen alue voi syntyä ja kestää, vaikka se onkin kaikilta tahoilta valkoisen valta-alueen ympäröimä. Erillinen alue Hunanin ja Kiangsin maakuntien rajaseudulla on eräs monista sellaisista pienehköistä alueista. Eräät toverit alkavat vaikeina ja vaarallisina hetkinä usein epäillä sellaisen punaisen vallan olemassaolon mahdollisuutta ja vaikeutuvat epätoivoon. Tämä johtuu siitä, että he eivät ole osanneet löytää oikeata selitystä tämän punaisen vallan synnyn ja olemassaolon syihin. Kun tekee itselleen selväksi, että riitaisuudet ja sodat valkoisen vallan leirissä Kiinassa ovat kroonillista laatua, ei punaisen vallan synnyn, olemassaolon ja jatkuvan kehityksen mahdollisuus aiheuta mitään epäilyksiä.

2. Punainen valta Kiinassa ei synny ensi sijassa eikä voi pysyä kauan pystyssä niillä alueilla, jotka eivät ole kokeneet demokraattisen vallankumouksen vaikutusta, esimerkiksi Setšuanin, Kueitšoun, Junnanin tai pohjoisissa maakunnissa, vaan se syntyy ja pysyy ennen kaikkea siellä missä vuosina 1926—1927 porvarillis-demokraattisen vallankumouksen kestäessä tapahtui voimakasta työläis-, talonpoikais- ja sotilasjoukkojen nousua, kuten esimerkiksi Hunanin, Kuantungin, Hupen, Kiangsin ym. maakunnissa. Näiden maakuntien monilla seuduilla oli aikoinaan laaja ammatillisten järjestöjen ja talonpoikaisliittojen verkosto, kehitettiin laajaa työläisten ja

talonpoikien poliittista ja taloudellista taistelua tilanherroja, tuhaoita, leseneitä ja porvaristoa vastaan⁸. Tämän vuoksi Kantonissa syntynyt kansanvalta kesti kolme päivää, mutta Kuangtungin maakunnan Haifengin ja Lufengin piirikunnissa, Hunanin maakunnan itä- ja eteläseuduilla, Hunanin ja Kiangsin maakuntien rajamailla ja Hupen maakunnan Huanganin piirikunnassa ovat talonpoikien perustamat vallankumoukselliset tukialueet säilyneet. Mitä Punaiseen armeijaan tulee, niin se on lähtöisin kansallis-vallankumouksellisesta armeijasta, joka oli saanut poliittista koulutusta demokraattisessa hengessä ja ollut työläis- ja talonpoikaisjoukkojen vaikutuksen alaisena. Sellaiset sotajoukot kuin Jen Hsi-šanin ja Tšang Tso-linin armeijat, jotka eivät ole lainkaan saaneet mainitunlaista kansanvaltaisessa hengessä tapahtunutta kasvatusta eivätkä tunteet työläis- ja talonpoikaisjoukkojen vaikutusta, eivät nykyään pysty lainkaan antamaan ihmismateriaalia Punaisen armeijan joukko-osastoja muodostettaessa.

3. Kysymyksen, voiko kansanjoukkojen valta säilyä pienehköillä alueilla pitkän ajan, ratkaisu riippuu siitä, kehittyykö vallankumouksellinen tilanne koko maassa. Vallankumouksellisen tilanteen kehittyessä koko maassa ei pienehköjen punaisten alueiden olemassaolon mahdollisuus herätä epäilyjä. Ne muodostuvat päinvastoin erääksi niistä monista voimista, jotka takaavat vallanoton koko maassa. Jos sitävastoin vallankumouksellinen tilanne ei kehity koko maassa, vaan tulee verraten pitkäaikainen pysähdystila, niin pienehköjen punaisten alueiden olemassaolo käy mahdottomaksi. Nykyisin, jolloin riittäisyydet ja sodat compradorien, tuhaoiden ja lesenien leirissä samoinkuin kansainvälisen porvaristonkin leirissä jatkuvat, kehittyi Kiinassa vallankumouksellinen tilanne edelleenkin. Tämän vuoksi ei pienehköjen punaisten alueiden pitkäaikainen olemassaolo herätä epäilyjä. Ne tulevat päinvastoin laajenemaan,

ne tuovat vähitellen lähemmäksi sen päivän, jolloin me otamme vallan koko maassa.

4. Voimakkaan säännöllisen Punaisen armeijan olemassaolo on punaisen vallan säilymisen välttämätön ehto. Pelkillä Punaisen kaartin⁹ paikallisilla joukoilla, ilman säännöllistä Punaista armeijaa, voidaan suoriutua vain tilanherrojen talojoukkueista, mutta ei säännöllisestä valkoisesta sotaväestä. Siinäkin tapauksessa, että työläis- ja talonpoikaisjoukot ovat aktiivisia, mutta ei ole riittävän voimakkaita säännöllisiä asevoimia, on mahdotonta perustaa vallankumouksellisia tukialueita ja sitäkin mahdottomampaa turvata niiden pitkäaikainen olemassaolo ja jatkuva kehitys. Tämänvuoksi on ajatus vallankumouksellisten tukialueiden perustamisesta ja niiden varmistamisesta työläisten ja talonpoikien asevoimilla erittäin tärkeä, ja tämä ajatus on kaikkien kommunistien ja kaikkien vallankumouksellisilla tukialueilla olevien työläis- ja talonpoikaisjoukkojen omaksuttava.

5. Punaisen vallan pitkäaikaisen olemassaolon ja kehittymisen mahdollisuus riippuu, paitsi jo mainituista ehdoista, vielä eräästä tärkeästä ehdosta: on välttämätöntä, että kommunistisen puolueen järjestö on voimakas ja sen politiikka oikea.

3. Vallankumouksellisen tukialueen perustaminen Hunanin ja Kiangsin maakuntien rajamaille ja elokuun tappio

Riitaisuudet ja sodat militaristien välillä ovat johtaneet valkoisen vallan heikentymiseen. Tämä teki mahdolliseksi punaisen vallan syntyminen pienehköillä alueilla ja tarjosi siihen suotuisat hetket. Mutta militaristien välisissä sodissa on kes-

keytyksiäkin. Joka kerta, kun valkoinen valta jossakin maakunnassa tai joissakin maakunnissa tilapäisesti vakautuu, yhtyvät tämän maakunnan tai näiden maakuntien hallitsevat luokat varmasti ja heittävät kaikki voimansa punaisen vallan tuhoamiseen. Ja siellä missä ei vielä ole kaikkia välttämättömiä edellytyksiä punaisen vallan perustamiselle ja varmistamiselle, muodostuu vaara, että vihollinen kukistaa sen. Juuri tästä syystä punainen valta, joka olisi syntynyt suotuisina hetkinä tämän vuoden huhtikuuhun mennessä Kantonissa, Haifengissä ja Lufengissä, Hunanin ja Kiangsin maakuntien rajaseudulla, Hunanin maakunnan eteläosassa, Lilingin ja Huangnin piirikunnissa, tuhottiin valkoisen vallan voimin. Vallankumouksellisen tukialueen muodostaminen Hunanin ja Kiangsin maakuntien rajamailla huhtikuun jälkeen tapahtui hallitsevien luokkien väliaikaisesti vakaantuessa etelässä. Hunanin ja Kiangsin maakunnista lähetettyihin »rankaisuretkikuntiin» kuului tavallisesti vähintään 8—9 rykmenttiä, toisinaan 18 rykmenttiä. Mutta meidän asevoimamme, joihin ei kuulunut neljääkään rykmenttiä, taistelivat vihollisia vastaan 4 kuukauden ajan, laajentaen päivästä päivään tukialuetta, syventäen agraarivallankumousta, laajentaen kansanjoukkojen vallan järjestöä, lisäten Punaisen armeijan ja Punaisen kaartin miesvahvuutta. Kaikki tämä oli tulosta puoluejärjestöjen (paikallisten ja armeijain järjestöjen) oikeasta politiikasta Hunanin —Kiangsin raja-alueella. Erikoisen puoluekomitean ja armeijan puoluekomitean politiikkaan sisältyi silloin: päättävä taistelu vihollisia vastaan; vallanelinten perustaminen Losiaošanin vuorijonon keskiosassa¹⁰; taistelu paniikkimielialoja vastaan; agraarivallankumouksen syventäminen vallankumouksellisella tukialueella; armeijan puoluejärjestöjen apu paikallisille puoluejärjestöille näiden kasvun edistämiseksi; säännöllisen sotaväen apu paikallisten asevoimien kehittämisessä; Punaisen armeijan joukko-osastojen asevoimien kehittäminen iskujen an-

tamiseksi hyökkävälle viholliselle sopivalla hetkellä; taistelu sotaväen voimien pirstoutuneisuutta vastaan, jotta vihollinen ei voisi lyödä niitä vähin erin; aaltomaisen etenemistaktiikan soveltaminen tukialueen laajentamiseksi; taistelu harkitsematonta huimapäistä hyökkäystaktiikkaa vastaan jne. Vain nämä oikeat taktilliset ohjeet yhdessä taistelulle otollisten maastosuhteiden ja Hunanin ja Kiangsin maakunnista hyökänneiden vastustajan joukkojen heikon yhteistoiminnan kanssa tuottivat meille neljän kuukauden kestäessä — huhtikuusta heinäkuuhun — monia sotilaallisia voittoja. Vaikka vastustajalla oli moninkertainen ylivoima, se ei pystynyt tuhoamaan vallankumouksellista tukialuetta eikä edes estämään sen laajenemista, ja tämän tukialueen vaikutus Hunanin ja Kiangsin maakuntiin kasvoi päivä päivältä. Elokuun tappion ainoa syy oli se, että osa tovereita ei ymmärtänyt, että siihen aikaan valitsi hallitsevien luokkien leirissä väliaikainen vakaantuminen, vaan sovelsi strategiaa, jota on sovellettava poliittisen hajaannuksen vallitessa hallitsevien luokkien leirissä, ja ryhtyi uhkarohkeaan hyökkäykseen keskittämättömin voimin. Se johti tappioon sekä raja-alueella että Hunanin maakunnan eteläosassa. Puolueen Hunanin maakuntakomitean edustaja toveri Tu Hsiu-tšing, joka ei tutustunut silloin vallinneeseen tilanteeseen eikä piitannut puolueen erikoiskomitean, armeijakomitean eikä Jungsinin piirikuntakomitean yhteisen istunnon päätöksestä, ei halunnut kuullakaan mistään muusta kuin Hunanin maakuntakomitean antaman ohjeen kirjaimellisesta täyttämisestä, antautuen taistelua välttämään ja kotiseuduilleen palaamaan pyrkineen Punaisen armeijan 29. rykmentin mielialojen johdettavaksi. Se oli mitä karkein virhe. Tappion aiheuttama vaarallinen tilanne saatiin korjatuksi vasta toimenpiteillä, joihin puolueen erikoiskomitea ja armeijakomitea ryhtyivät syyskuun jälkeen tehdyn virheen oikaisemiseksi.

4. Hunanin — Kiangsin vallankumouksellisen tukialueen merkitys Hunanin, Hupen ja Kiangsin maakunnille

Hunanin — Kiangsin raja-alueen luominen Ningkangissa olevine keskuksineen ja sen varmistaminen työläisten ja talonpoikien asevoimin ei ole suinkaan tärkeä vain muutamille rajapiirikunnille. Tällä tosiasialla on valtavan suuri merkitys Hunanin, Hupen ja Kiangsin maakuntien työläisten ja talonpoikien kapinan kehittymiselle vallan ottamiseksi näissä kolmessa maakunnassa. On levitettävä raja-alueen agraarivallankumouksen ja kansan vallan vaikutusta Hunanin ja Kiangsin maakuntien pohjoisille seuduille, myös Hupen maakuntaan, lisättävä jatkuvasti Punaisen armeijan miesvahvuutta ja parannettava sitä laadullisesti taisteluiden kestäessä, jotta se voisi täyttää tehtävänsä lähestyvässä yleisessä kapinaannousussa noissa kolmessa maakunnassa. On lisättävä paikallisten asevoimien miesvahvuutta ja parannettava niiden laatua piirikunnissa — Punaista kaartia sekä työläisten ja talonpoikien kapinallisia joukkoja, jotta ne pystyisivät nykyisin taistelemaan tilanherrojen talojoukkueita ja pieniä sotaväenosastoja vastaan ja tulevaisuudessa suojelemaan valtaa raja-alueella. On aste asteelta vähennettävä paikallisten kaadereiden riippuvaisuutta Punaisen armeijan työntekijöistä, jotta nämä kaaderit voisivat toimia aivan itsenäisesti, jotta ne itse suorittaisivat raja-alueella tehtävän työn ja myöhemmin voisivat täydentää Punaisen armeijan kaadereita ja luovuttaa työntekijöitä vallankumouksellisen tukialueen uusille seuduille. Sellaisia ovat raja-alueen puoluejärjestön tärkeimmät tehtävät kapinaliikkeen kehittämisessä Hunanin, Hupen ja Kiangsin maakunnissa.

5. Taloudellinen kysymys

Oltaessa joka puolelta valkoisten voimien saartamina on välttämättömyystarvikkeiden ja käteisrahan puuttuminen muodostunut mitä vaikeimmaksi ongelmaksi niin armeijassa kuin väestönkin keskuudessa. Sellaisten välttämättömyystarvikkeiden kuin suolan, kankaiden ja lääkkeiden alituinen puute ja huomattava hintojen kallistuminen punaisen vallan Raja-alueella ovat vihollisen toimeenpaneman saarron johdosta viimeksi kuluneen vuoden aikana johtaneet siihen, että työläis- ja talonpoikaisjoukkojen sekä pikkuporvariston¹¹ toimeentulo samoin kuin Punaisen armeijan toimeentulo vaikeutuu joskus äärimilleen. Punaisen armeijan täytyy käydä taisteluja ja samanaikaisesti hankkia itselleen elintarvikkeita. Varoja ei riitä edes siihen, että voitaisiin antaa sotilaille päivittäin 5 feniä särvinaineita varten riisin lisäksi. Ravinto on riittämätön ja armeijassa on paljon sairaita. Varsinkin sairaaloissa olevat sotilaat joutuvat kärsimään. Nämä vaikeudet ovat tietenkin väistämättömiä siihen saakka, kunnes olemme ottaneet vallan koko maassa, mutta on aivan välttämätöntä pyrkiä mahdollisuuksien mukaan voittamaan ne ja parantamaan elinehtoja, erityisesti parantamaan Punaisen armeijan huoltoa niin paljon kuin se on suinkin mahdollista. Jos raja-alueen puoluejärjestö ei löydä talouskysymykseen sopivaa ratkaisua ja jos vihollisvoimien vakaantumisen kausi kestää suhteellisen kauan, niin tämän alueen varmistamisessa tullaan kohtaamaan hyvin suuria vaikeuksia. Jokaisen kommunistin on keskitettävä todenteolla koko huomionsa talouskysymyksen oikeaan ratkaisuun.

6. Kysymys sotilaallisista tukialueista

Raja-alueen puoluejärjestöllä on vielä eräs tehtävä: sotilaallisten tukialueiden lujittaminen Vutsingin¹² ja Kiulungin seu-

duilla. Vutsingin vuoristoalue Jungsinin, Linghsianin, Ningkangin ja Suitšuanin piirikuntien yhtymäkohdassa, samoin Kiulungin vuoristoalue Jungsinin, Ningkangin, Tšalingin ja Lienhuan piirikuntien rajoilla ovat suurenmoista maastoa, varsinkin Vutsing, missä seutu on hyvin vaikeakulkuista ja missä kansanjoukkojen kannatus armeijalle on taattu. Ne eivät ole vain tärkeitä sotilaallisia tukikohtia nykyisin, raja-alueen ollessa kysymyksessä, vaan ne ovat tärkeitä sotilaallisia tukialueita tulevaisuudessakin, jolloin kapinallike pääsee vauhtiin kolmessa maakunnassa — Hunanissa, Hupessa ja Kiangsissa. Näiden tukikohtien lujittamiseksi on välttämätöntä: 1) rakentaa luotettavia puolustuslaitteita; 2) hankkia riittävä määrä elintarvikkeita ja 3) perustaa hyvin huollettu sairaala Punaista armeijaa varten.

Raja-alueen puoluejärjestön on ponnistettava kaikki voimansa näiden kolmen tehtävän ratkaisemiseen.

Huomautuksia

¹ Mao Tse-tung tarkoittaa tässä kansallista porvaristoa. Kansallisen porvariston ja suurporvariston, comprador-porvariston, välistä eroa on hän selvittänyt kirjoituksissaan »Japanilaista imperialismia vastaan käytävän taistelun taktiikasta» (joulukuu 1935) ja »Kiinan vallankumous ja Kiinan kommunistinen puolue» (joulukuu 1939).

² Tšiang Kai-šekin, Kuangsin militaristien (joita Li Tsung-šen ja Pai Tšung-hsi johtivat), Feng Jui-hsiangin ja šansilaisen militaristin Jen Hsi-šanin koptat kävivät yhdessä sotaa Tšang Tso-linia vastaan ja valtasivat kesäkuussa 1928 Pekingin ja Tientsinin.

³ Tšang Tso-lin — Fengtienin (mukdenilaisen) militaristikoplan päämies, oli japanilaisten imperialistien kuuliainen välikappale. Vu Pei-fun kärsittyä tappion toisessa Fengtienin ja Tšilin militaristien välillä käydyssä sodassa (v. 1924) Tšang Tso-linista tuli pohjois-Kiinan mahtavin militaristi. Vuonna 1926 hän valtasi Pekingin liitossa Vu Pei-fun kanssa. Kesäkuussa 1928 hänen oli pakko luopua Pekingistä. Hän lähti takaisin koilliseen päin, mutta sai matkalla surmansa junassaan, joka räjäytettiin japanilaisten imperialistien toimesta.

4 Japanilaisten vallattua 3 p:nä toukokuuta 1928 Tsinanin kaupungin, Tšiang Kai-šek alkoi häpeämättömästi sopuilla japanilaisien kanssa. Silloin osa kansallista porvaristoa, joka oli tukenut vuoden 1927 vastavallankumouksellista kaappausta, nousi vähitellen oppositioon Tšiang Kai-šekin valtaa vastaan, omia etujaan tavoitellen. Tässä seurassa hääri poliittisten keinottelijain Vang Tšing-vein, Tšen Kung-pon ym. vastavallankumouksellinen ryhmäkunta, joka perusti kuomintangin keskuuteen »uuden järjestyksen» koplan.

5 Vuonna 1928 Tšiang Kai-šek lähti englantilais-amerikkalaisten imperialistien tukemana pohjois-Kiinaan antaakseen iskun Tšang Tso-linille. Yrittäen estää englantilais-amerikkalaisen vaikutuksen leviämistä pohjois-Kiinaan japanilaiset valtasivat Šantungin maakunnan pääkaupungin Tsinanin ja katkaisivat Tientsinin—Pukoun radan. Toukokuun 3 p:nä japanilaiset panivat Tsinanissa toimeen hirvittävän verilöylyn.

6 Punainen valta Kiinassa oli järjestömuodoltaan lähellä neuvostovaltaa. Kiinan vallankumouksen kärsittyä tappion v. 1927, jolloin tapahtui monin paikoin kansanjoukkojen vallankumouksellisia kapinoita Kiinan Kommunistisen puolueen ja Mao Tse-tungin johdolla, sai kansanjoukkojen valta niiden valitsemien edustajien kokousten muodon. Mutta vallankumouksen nykyisessä vaiheessa tämä valta on luonteeltaan kansan demokraattista diktatuuria, joka suorittaa imperialismin- ja feodalisminvastaista uudemmokraattista vallankumousta proletariaatin johdolla. Tässä se eroaa Neuvostoliiton valtiotavallasta, joka on luonteeltaan proletariaatin diktatuuria.

7 Toisen maailmansodan aikana joutuivat useat Kaukoidän maat, jotka aikaisemmin olivat olleet englantilaisen, amerikkalaisen, ranskalaisen ja hollantilaisen imperialismin vallassa, japanilaisten imperialistien haltuun. Näiden maiden työläiset, talonpojat, kaupunkien pikkuporvaristo ja osa kansallista porvaristoa järjestivät, käyttäen hyväkseen mainittujen imperialistivaltojen ja japanilaisen imperialismin välisiä ristiriitoja, kommunististen puolueiden johdolla laajan yhteisen taistelurintaman, perustivat japanilaisvastaisia tukialueita ja kävivät sitkeästi sissisotaa japanilaisia vastaan. Tämä oli alkua toisen maailmansodan edellä vallinneen tilanteen muuttumiselle. Sodan päättyessä japanilaiset imperialistit karkoitettiin noista siirtomaista, mutta amerikkalaiset, englantilaiset, ranskalaiset ja hollantilaiset imperialistit pyrkivät säilyttämään niissä entisen siirtomaaherruutensa. Siirtomaiden kansat loivat kuitenkin japanilaisvastaisen sodan kestäessä melkoiset asevoimat eivätkä halua elää vanhaan tapaan. Neuvostoliiton voiman lujittuminen, imperialistivaltojen, paitsi USA:n, luhistuminen tai heikentyminen sodassa sekä Kiinan vallankumouksen voitto, joka johti imperialististen rintaman murtumiseen Kiinassa, on pahasti järkyttänyt imperialistista maailmanjärjestelmää. Idän siirtomaakansoille, ainakin erälle niistä, on näin ollen käynyt mahdolliseksi säilyttää melkein samoin kuin Kiinassakin pitkän ajan kuluessa suurempia tai pienempiä vallankumouksellisia tukialueita ja valta, käydä sitkeästi pitkäaikaista vallankumoussotaa, ympäröidä kau-

punkeja kapinaannousseella maaseudulla ja siirtyä vähitellen kaupunkien valtaamiseen ja täydellisen voiton saavuttamiseen. Tämä uusi tilanne aiheuttaa muutoksen Mao Tse-tungin vuonna 1928 tekemään arvioon vallankumouksellisen vallan mahdollisuudesta imperialistien suoranaisen herruuden alaisissa siirtomaissa.

⁸ Tarkoitetaan niitä vastaiskuja, joita kommunistisen puolueen johtamat kansanjoukot antoivat monin paikoin vastavallankumouksellisille voimille v. 1927 tapahtuneen Tšiing Kai-šekin petoksen ja sitä seuranneen Vang Tšiing-vein petoksen jälkeisenä aikana. Joulukuun 11 p:nä 1927 työläiset ja vallankumoukselliset sotilaat nousivat kapinaan Kantonissa, ottivat vallan kansalle ja kävivät ankaria taisteluja imperialistien välittömästi tukemia vastavallankumouksellisia sotavoimia vastaan. Tämä kansannousu kärsi kuitenkin tappion vastustajan suuren ylivoiman vuoksi. Jo vuosina 1923—1925 olivat Haifengin ja Lufengin piirikuntien talonpojat Kuangtungin maakunnan itäosan rannikkoalueella kehittäneet kommunisti Peng Pain johdolla laajan liikkeen, joka antoi Kantonin kansallis-vallankumoukselliselle armeijalle varsin oleellista apua sen kahdessa sotaretessä Tšen Tšiung-mingin vastavallankumouksellista koplaa vastaan. Huhtikuun 12 p:nä 1927 tapahtuneen Tšiing Kai-šekin vallankaappauksen jälkeen näiden alueiden talonpojat nousivat kolmasti kapinaan — huhtikuussa, syyskuussa ja lokakuussa — ja perustivat Haifengin ja Lufengin piirikuntiin vallankumouksellisen vallan, joka piti puoliaan v. 1928 huhtikuuhun saakka. Syyskuussa 1927 kapinaan nousseet Hunanin maakunnan sisäosan talonpojat valtasivat Liujangin, Pinkiangin, Lilingin ja Tšutšoun piirikunnat käsittävän alueen. Samaan aikaan nousivat useat kymmenentuhannet talonpojat kapinaan Siaokanin, Matšengin ja Huaniganin piirikunnissa Hupen maakunnan koillisosassa ja pitivät Huaniganin piirikuntakeskusta hallussaan yli 30 päivää. Hunanin maakunnan eteläosassa kapinaan nousseet Itšangin, Tšentšoun, Leijangin, Junghingin ja Tsehingin piirikuntien talonpojat perustivat tamikuussa 1928 vallankumouksellisen vallan, joka kesti kolme kuukautta.

⁹ Punainen kaartti — kansan asevoimia vallankumouksellisilla tukialueilla. Punakaartilaiset suorittivat palvelusta taloudessa tekemänsä työn ohella.

¹⁰ Losiaošan — suuri vuorijono Kiangsin ja Hunanin maakuntien rajalla. Sen keskeisen osan muodostavat Tšingkaņšan-vuoret.

¹¹ Pikkuporvaristolla tarkoitetaan paitsi talonpoikaistoa myös käsityöläisiä, pikkukauppiaita, vapaiden ammattien harjoittajia ja pikkuporvaristosta lähtöisin olevan sivistyneistön edustajia.

¹² Vutsingin — Tšingkaņšanin vuoristoseudulla tarkoitetaan Tatsingin — Siaotsingin — Santsingin — Tšungtsingin — Sitsingin aluetta.